

XII

Elias Sehlstedts Sånger och Visor

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*

<http://runeberg.org/esesaovi/0020.html>

sedan honorerade bidragen med en eller annan tia per stycke — det var den tidens pris! — tyckte Sehlstedt att det var alldeles för mycket.

Vid sidan af diktkonsten tog sig Sehlstedts skönhetssinne uttryck i landskaps- och marinmålning, för hvilken genre han hade medfödda anlag, fastän förhållandena här hindrade honom att höja sig öfver dilettantens ståndpunkt. Sådana taflorna nu voro, föllo de hans goda vänner sjökaptenerna särdeles väl i smaken och honorerades betydligt högre än visorna. Ännu sitter på väggen i mången kajuta eller sjömanshem en liten oljefärgstafla, som den väderbitne egaren ofta skänker en blick, hvars vänliga uttryck innebär ett större erkännande, än eftervärlden består mera fulländade konstverk.*

Den egentliga prøfvotiden för Sandhamnssångaren inträdde med sjöfartens upphörande för året. Då isen låg blank omkring ön, kunde det gå för sig att göra en slädtur in till Stockholm emellanåt och förnya visthusets förråder, men detta ville sig ej alltid så väl. Långa tider var man alldeles afskuren från yttervärlden:

Nu är jag stängd som fisken i en kil,
Till fasta landet har jag tvänne mil
Och närmsta grannen mellan mig och mån'
Är ryska kejsarn, öster härifrån,

sjunger Sehlstedt vid sådant tillfälle om sin isolerade belägenhet. Den lilla husmodern hade mycket bekymmer som hon icke fick låtsa om, när visthuset började blifva läns och ingen utväg fanns till ny

tillförsel. Ett år — vintern 1860—61 — räckte denna isolering mer än vanligt länge. När posten äntligen kom, medförde densamma den sex veckor gamla underrättelsen om änkedrottning Desiderias död. »Det är något sent att anlägga hofsorg,» sade Sehlstedt.

För att hushålla med tidningsnyheterna försökte han, liksom det berättas om kommandanten på Vardöhus, till hvilken posten kom 2 gånger på året, att blott läsa ett nummer åt gången, men nyfikenheten slutade alltid med att taga ut sin rätt. Värst var det, som sagdt, med provisionerna. En middag, då husmor på bordet framsatte salt strömming och potatis, skedde det under den bedröfliga förklaringen: jag är rädd för, att vi under 8 dagar få hålla samma diet. I detsamma blef tullinspektoren utkallad. Då han åter kom in, frågade han: »vill du taga emot en inackordering, mamma?» Frun ville ej tro det var allvar — men det var verkligen allvar. En mäklares agent hade lyckats praktisera sig ut till Sandhamn, för att vara den första på platsen, då hafvet snart skulle gå upp och fartygen börja komma. För att under tiden lifnära sig, hade han ingen annan tillflykt än tullinspektoren. På fruns förskräckta protester försäkrade Sehlstedt att han alltid märkt att hon hade något i reserv, när det skulle hetas vara slut — och mäklaren stannade. När nöden är störst, är hjälpen närmast. Rätt som det var, fick man genom salsfönstren se en båt, som arbetat sig fram från Harön, och

* Flera af de i närvarande upplaga förekommande illustrationer grunda sig på original, teckningar eller målningar, gjorda af skalden själf, nämligen de på sid. 57, 130, 227, 229, 413 och 418 förekommande, hvilka välvilligt blifvit till artisten Carl Larsson meddelade af skaldens efterlevande dotter, fru Smith.